

Gamla konan og músin

Eina ferð fyrri langari tíð síðani búði ein gomul kona og ein gomul grá mús í einum húsum í skóginum.

Tann gamla konan var lammað og fekk bara rørt hægri hond og vinstra fót, og ikki hevði tann gamla ráð at keypa hækjur at styðja seg við.

Músinn sum búði í eini holu, var hálvblindur av elli og hon hevði einki annað heim enn húsini hjá hesi gomlu konuni. Músinn visti av royndum, at gamla konan mátti ikki siggja hana, tí hon hataði allar mýs og fór at beina fyrri henni, um músin kom fram úr holuni hjá sær. Tí kom hon bara framúr holuni um

náttina, tá gamla konan svav.

Men so ein dagin, tá ið kavin lá tjúkkur, hoyrði músin, hvussu gamla konan súffaði og venaði seg av pínu. Húsin hættaði sær tá fram úr holuni og hugdi uppá gomlu konuna. »Ó, góð Gud, hjálp mær, hjálp eini neyðars gamlari konu, sum ikki eigur matartugguna í húsini,« hoyrði músin ta gomlu konuna siga.

Músinn tók dik á seg og rann yvir at songini, har tann gamla konan lá, og hugdi uppá hana við stórum eygum og hvein hart. Tá sá gamla konan músina og músin gjørdist sera bilsin, tí tann gamla konan hugdi blid-

liga at henni og bað hana koma nærri. Og músin so gjørdi.

Konan tók pappír og blýant og skrivaði hesi orð: »Harra keypmaður, eg eri her í húsini í skóginum. Tygum kenna meg, tí eg havi keypt frá tygum viðhvørt. Eg eri deyðkomin í hungri. Vilja tygum gera so væl at fáa mær ein bita av mati í húsini? Músinn visir tygum vegin.«

Síðani gav konan mús-

ini brævið og segði henni, hvussu hon skuldi gera, og áður enn konan visti av, helt músin til beins. Fleiri tímar seinni kom keypmaðurin saman við músini við hópin av mati. Músinn og konan gjørdur sær tilgøða við øllum tí eiggiliga matinum, sum vardi leingi. Og eftir henda dag vóru gamla konan og músin altíð bestu vinir.

Sólrún H. Njálssdóttir

Til stjóran hjá babba

Eg var á skrivstovuni hjá tær í dag og skuldi tosa við teg, men Telefon-Bertha hjá tær segði, at tú vart farin til Danmarkar og kom ikki aftur til jóla.

Eg varð óðiliga kedd, tú so skrivi eg til tín í blaðið okkara, tí eg veit, at tú lesur tað, eisini tá tú ert í København, minnst tú ikki, tú segði mær, at tú altíð fór á »Hovedbanen« at keypa tað.

Góði stjóran, nei, tað er ikki beint av mær at siga góði, tí eg eri ikki góð við teg í øtuni, og veitst tú hvi? Tað er tí, tú heldur hesar »jólafrókostar« fyrri babba og hinum á skrivstovuni.

Ja, stjóran, tað hevði verið gott, um tú bara gav teimum smyrjibreyð og ein te-munn, men hvi brennivín; veitst tú ikki, at tað er illmansa urt (dugi ikki at stava tað ordiliga). Abbi Lang sigur hetta um brennivínið, og hann sigur ongantið ósatt, og tað passar, tað veit eg, tí babba er ikki komin heim til okkara enn, hann hevur verið burturi í 4 dagar, og mamma hevur reyð eygu og roynir at smilast.

Eg kann onki siga við hana um babba, tí Anna systir (tú kenir hana), hevur lovað at banka meg, um eg taki babba uppá tunguna.

Tú stjóran, nú mást tú ikki halda, at stóra systir, sum er so fitt, er ein givur heima. Nei, hon vil ikki, at mamma skal gerast meira kedd, bara tí.

Veitst tú stjóran, mikudagin vóru babba og eg í býnum fyrri at keypa ymist til jóla-pynt, og hóskvöldið skuldu vit so taka tað gamla jólapyntið fram, lappa uppá tað, mála okkurt umaftur, fáa søgur og holukøkur og so, so var ongin babba. Gubbi og fastur komu, vit gjørdur jólapyntið í ordan og eisini eitt sindur av nýggjum. Mamma bakaði holukøkur sum vant og vit royndu at hugna okkum, men tað er so ringtuttan babba.

Man hann fara at koma heim jólaaftan?

Og veitst nú nakað meir, nei. Eg vil ikki slatra, men bara siga,

at triggir aðrir pápar á skrivstovuni hjá tær eru heldur ikki komnir heim enn. Stjóran, mást tú endiliga geva fólkunum brennivín, kanst tú so ikki biða til aftan-á jóla.

Ein skúlavinkona mín fortaldi mær, at mamma hennara segði, at »jólafrókostar« vóru frá, nei eg tori ikki skriva tað ljóta orðið, eg sigi tær fyrsta bókstavin og so prikki eg, also »jólafrókostar-nir« eru frá h....., av prikkunum kanst tú telja, at tað er ikki himmirkið, og gitar tú ikki, so er staðið, har illimaður býr.

Nú má eg enda og eg ynski, ja tað má eg, eg ynski tær eini gleðilig jól, men vit heima hjá okkum fáa ongi gleðilig jól.

Litlasystirin
hjá Önnu

Tað er umráðandi

Tað er ikki tað, teir hava bygt, tað snýr seg um. Tað snýr seg um tað, teir hava brotið niður. Tað er ikki húsini, tað snýr seg um. Tað snýr seg um pulsinn millum húsini. Tað er ikki trøini, tað snýr seg um. Tað snýr seg um røturnar, ið vórðu avkvetar. Tað er ikki vegirnir, teir sum eru,

tað snýr seg um.

Tað snýr seg um vegirnar, ið ikki longur eru. Tað er ikki minnini, ið heimsokja teg,

tað snýr seg um.

Tað er ikki tað, tú hevur skrivað,

tað snýr seg um.

Tað snýr seg um tað, tú hevur gloymt,

tað tú mást gloyma,

tað, tú noyðist at halda áfram at gloyma

alt titt liv.

Tað snýr seg um at vera iðin, iðin at gloyma.

Tað ræður um ikki at vera einsamallur

við síni samvitsku.

Í gjár tyktist tað, sum at húsini, trøini,

vegirnir høvdu fastatøkur á tær.

Í dag kanst tú óttaleysur lita inn í eyguni

á barni tínum.

Tað er umráðandi.

A.